

JENNIFER HARTMANN

STILL BEATING

MÉG MINDIG DOBOG

PASSION
VALOGATÁS

Amikor Cora elmegy a nővére születésnap bulijára, legfeljebb némi másnaposságra számít, esetleg egy egyéjszakás kalandra. Ehelyett az estéje rosszul alakul, mert ellopják a pénztárcáját, nem tud hazajutni és teljesen Deanre kell támaszkodnia – az ősellenségére, aki folyamatosan bosszantja, és aki ráadásul a nővére vőlegénye.

Arra pedig végképp nem gondol, hogy másnap egy örült házának alagsorában tér majd magához, megláncolva. De nincs egyedül – vele együtt Dean is fogságba esett.

Az elmúlt évek minden ugratását és piszkálódását félre kell tennie, hogy Deannel összefogva túlélhesse ezt a borzalmat.

De Cora és Dean nem tudja, hogy az elrablójuknak terve van velük. Egy olyan terv, ami megváltoztatja a kapcsolatuk irányát, elmosza a határt szeretet és gyűlölet között, és nem csupán bilincssel láncolja őket egymáshoz.

Minden pillanatban küzdeniük kell az életben maradásért, és egyetlen kérdés lesz igazán fontos: még mindig dobog-e a szívük?

18+

PASSION
VALOGATÁS

© Deanna Webber

JENNIFER HARTMANN

Észak-Illinois-ban él odaadó férjével, Jake-vel és három gyermekükkel. Amikor épp nem fájdalmas szerelmi történeteket ír, azon gondolkodik, hogy miként tudná darabokra törni, majd újra összerakni az olvasók szívét. Élvezi a naplementéket (mert a reggelek nehezek), a biciklizést, az utazást, és nagyon szereti a napnak azt a részét, amikor a kávé helyébe a bor lép. Imádja a tortillát.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jenniferhartmannauthor.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Lehengerlő, borzalmas, intelligens, kiemelkedő, letehetetlen – ez a könyv még sokáig kísértetni fog, és szorosan magához öleli a romantikus kis lelket! A tragédia, a szerelmi történet és a cselekmény részletes, szívbe markoló kibontakozása és a szereplők jellemfejlődése kiemelkedő. Bravó, Jennifer! Ez a regény igazi műremek!”

THE NEW YORK TIMES

„Még mindig próbálok magamhoz térni ebből a könyvből. Ez egy borzasztó tragédiával övezett, magával ragadó szerelmi történet, ami teljes mértékben elbűvölt. Elejétől a végéig totálisan elvarázsolt. Azon könyvek egyike, amit soha nem felejtünk el. Nem tudom, túljutok-e valaha is ezen a regényen.”

BOOKSMACKED BLOG

„Ha olyan könyvet keresel, amiben a fordulatos cselekmény darabokra tépi a szívedet, akkor ne keress tovább... Már az elején beleszerettem a történetbe. Cora és Dean közösen átélt traumája elképzelhetetlen volt, és a szívem vadul vert az egész szörnyűséges eseménysorozat alatt. Tetszik, hogy a szerző ilyen nyersen és valósághűen ábrázolta a szereplők felgyógyulását. Elképesztően izgalmas regény ez, az érzelmek viharában csak kapkodtam a fejemet!”

DIRTY LITTLE SECRET BOOK

**PASSION
VÁLOGATÁS**

JENNIFER HARTMANN

STILL BEATING

MÉG MINDIG DOBOG

— részlet —

CORA

1.

JAVÍTHATATLAN VAGY!

Résnyire húzott szemmel pillantok a férfira, akit legkifinomultabb sértésemre méltónak tekintettem.

Javíthatatlan. Pokolian jó szó.

A szóban forgó férfi Dean Asher – a nővérem idióta vőlegénye.

Dean felnevet, láthatóan nem zavarja a tekintetemből áradó ellenségesség. Mostanra biztosan hozzászokott.

– Ez meg mi a fenét jelent?

– És ostoba is – teszem hozzá, és felvont szemöldökkel belekortyolok felhígított koktélobba.

Tizenöt év. Tizenöt *istenverte* év, ennyi ideje vagyok kitéve Dean ugratásainak, gúnyolódásának és gonosz viselkedésének. Igazi közhelyes „rosszfiú” – goromba, izmos, folyamatosan cigaretta és nyersbőr szaga van. Emellett szánszalmasan jóképű.

Igazi seggfej.

A nővérem, Mandy szépen besétált a csapdjába. A gimnáziumban szerettek egymásba. Mandy, a bálkirálynő maga volt a megtestesült népszerűség: világosszőke haja mellé Abercrombie-ruhatár párosult. Akkoriban a gimiben ez volt a menő.

Én azonban egyáltalán nem voltam menő – hála a *magasságosnak*. Annak ellenére, hogy csupán tíz hónappal vagyok fiatalabb Mandynél, nem is lehetnénk különbözöbbek. Mandy sportos, vidám és hiú. Én könyvmoly vagyok, aki szívesebben vásárol cuki ruhákat a család kutyájának, mint saját magának. Mandy pimasz, én időnként tüskés vagyok. Egész nap képes lennék Shakespeare-t szavalni, Mandy azonban a Twitter pletyka szalagcímeit szereti idézgetni.

Annak ellenére, hogy mások vagyunk, testvéri kötelékünk egyre erősebb lett az évek során, és a jövő hónapban tartandó esküvőjén én leszek a koszorúslánya. Szívesen mondanám, hogy Mandy mindent kinőtt a gimis évekből, de sajnos Dean Asher valahogy átkerült a harmincas éveibe is. Úgy tapad Mandyre, mint valami kórság. Mandy képtelen lerázni.

Én is képtelen vagyok lerázni.

Úgyhogy négy rövid hét múlva engem ér az isteni megtiszteltetés, hogy Dean sógornője legyek.

Mindjárt hányok.

– Szerintem ilyen szó nem is létezik.

Forgatom a poharamban az aprócska szívószálat, és a jellegzetes mosolyával rám vigyorgó, magas férfira pillantok. Tekintete kőkemény, harcias. A fejemet ingatom, szégyent érzek amiatt, hogy ez az ember nemsokára a családomhoz fog tartozni.

– Hadd ne kelljen beírnom a gugliba, Dean. Tudod, hogy megtenném.

Mandy harmincadik születésnapjában buliján vagyunk. A Törött Evezőlapát nevű helyen, ami egy nyugis bár Észak-Illinois-ban, közvetlenül a tó mellett. A megkérdőjelezhető társaság ellenére nagyon jó hely az ünneplésre.

Dean belekortyol a sörébe, világoskék szemében pajkos-ság csillan. Az *ördögi* változata.

– Te mindig is stréber voltál, Corabelle.

– Ne szólíts így!

Dean rám kacsint, én pedig gyilkos pillantást vetek rá. A szüleimen kívül Dean az egyetlen, aki a teljes nevemen szólít, Corabelle-nek. *Gyűlölöm* ezt a nevet. Mindenki Corának hív. Dean ezt persze tudja, de különös élvezetet lel abban, hogy kínozzon.

Szócsatánkat maga az ünnepelt szakítja félbe, aki egészen ritka magaslatokba emeli a „fehér, részeg csaj” kifejezést. Mandy átkarol engem és Deant, és kínos, fojtó öleléssel szorít magához minket.

– Iiiimádlak titeket! Ti vagytok a legeslegjobb barátaim! A legeslegjobb barátomhoz megyek férjhez! – mondja összeakadó nyelvvel; azt hiszem, már a hatodik Sex on the Beach koktélon is túl van. Hozzám fordul, feje a vállamra csuklik. – És *te*, Cora. Te is hozzá fogsz menni a *te* legeslegjobb barátodhoz, nemsokára.

Kihúzom magam az ölelésből. Mandy túlárazott parfümjétől és Dean whiskey-s leheletétől legszívesebben síkítva menekülnék. – Én soha nem megyek férjhez, Mandy. A válás nem szerepel a bakancslistámon. Talán egy másik életben.

El akarok fordulni, de Mandy megállít. Francia manikűrös körmével mellbe bök, én pedig összerezzenek, hátrahőkölök, megvakarom azt a pontot, ahol megszúrt a körme.

– A házasság szent dolog. Dean és én sosem fogunk elválni.

Ez valószínűleg igaz. Dean olyannak tűnik, aki megelégszik a házassággal, miközben kiélvezi a mellékutcák nyújtotta örömeket. Mandy pedig az a típus, aki szemet huny mind ezek fölött.

– Igazi tündérmese. Halálosan féltékeny vagyok!

– Nem *próbálnátok meg* elviselni egymást? Kérlek! – könyörög Mandy, és színpadiasan gesztikulál. Részegségébe egy csipetnyi őszinteség is vegyül.

Felsóhajtok, Deanre sandítok. Még mindig vigyorg. Megkocogtatom a poharam szélét, mintha átgondolnám Mandy kérését.

– Én esetleg... mondjuk, *talán*, de... hogy tudnék túllendülni a „pók a cipőben” eseten? Hogy lehet egy ilyen incidensen túllépni?

Dean felnevet, kiissza a maradék sörét; láthatóan elégedett a régi csínnyel.

– Az zseniális volt! Soha nem fogok bocsánatot kérni érte!

– Látod? – nyújtom ki a kisujjamat, és Dean felé emelem poharamat. – Nem működik együtt velem. Én megpróbáltam.

Mandy belebokszol Dean mellkasába.

– Dean, ne légy már ilyen seggfej a húgommal!

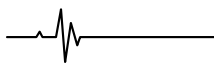
– Miért? Jól bírja a kiképzést.

Haragosan bámulok Deanre, és egy pillanatig fogva tartjuk egymás tekintetét.

– Nos, egy valamiben igaza van.

Elrohanok, kiiszom a pocsék koktél maradékát, és a bárpulthoz lépek. Lecsapom az üres poharat, elhelyezkedek egy bárszéken, és a pultosra pillantok.

– Kérek még egyet! Duplát!

El kellett volna fogadnom, amikor felajánlotta, hogy hazavisz.

Kicsivel múlt hajnali egy óra, és sikerült az egész bár legunalmasabb pasiját megtalálnom, és beszélgetésbe bonyolódnom vele. Részségésem kezd elpárologni, fáradt vagyok és nyűgös, és mivel a fejemet támasztom, a könyököm a bárpultnak nyomódik. A bal oldalamon ülő idiótát bámulom, ahogy arról fecseg, hogy ügyvéd, menő kocsija van, és valami valóságshow-ba fog jelentkezni. Még ki sem nyitotta a száját,

én már elvesztettem a fonalat. Olyan illata van, mint a maracujás testradíromnak, ami *rendkívül* zavaró.

Ásítást színlelek, és fejem még jobban a tenyerembe nyomódik.

– Ez remek, Seth. Igazán remek.

– Sam a nevem.

– Én is azt mondtam – tekerek az ujjamra egy hosszú, arany hajtincset, ahogy felemelem a fejemet, és kikényszerítek magamból egy mosolyt. – Mindegy is, lassan mennem kell. Késő van.

Seth/Sam sűrű szemöldökét ráncolja, keskeny ajka résznyire szűkül.

– Még nincs olyan késő. Meghívlak még egy italra.

Nem. Hányini fogok. Biztosan lehányom a nevetséges kötött mellényét.

– Nem, kösz – válaszolom, és gyorsan legyintek. – Inkább hazamegyek.

– Elvigyelek?

– Ne, kösz.

Vagyis talán. Ide Mandy és Dean kocsijával jöttem, és képtelen lennék még egy autótutat elviselni magával a Sátánnal, így elutasítottam az ajánlatukat, hogy hazavisznek.

De erre találták fel az Ubert.

Felállok a bárszékről, kicsit megingok a hülye magas sarkóban, és felkapom a táskámat a pultról.

– Na szevasz!

Seth/Sam mormol valamit, ahogy a vállamra vetem a táskám vállpántját, és kitámolygok. Sikeresen tönkretettem Seth/Sam ma éjszakára vonatkozó terveit, de igazából nem gond. Mondjuk nem bánnék egy kis részeg rosszalkodást és megkérdőjelezhető döntéseket – isten a tudója, hogy a vibrátoromnak már rohadt elege van belőlem –, de Seth/Sam vonzereje gyorsabban párologott el, mint a Chicago Bears esélye az idei Super Bowlra, ami iszonyat gyorsan történt.

Talán túl válogatós vagyok.

Mandy szerint túl válogatós vagyok.

Hát, jó. Úgy fest, a vibrátorom továbbra is kénytelen lesz elviselni engem.

A hűvös szellő letámadja a tüdőmet, ahogy elhaladok a bár mellett, magas sarkúm kopog a kövön. Összehúszom a kardigánomat királykék ruhám fölött, próbálok enyhíteni a csípős hidegen, majd a táskámba nyúlok a mobilom után. Még sosem használtam ezt az alkalmazást – lehet, hogy inkább telefonon kellene hívnom egyet. Létezik még olyan, hogy taxisközpont?

Tovább kutatok a táskám rekeszeiben, megtalálom a mobilomat, de meglepetten döbbenek rá, hogy a táskám sokkal könnyebb a szokottnál. *Hm.* A mobiltelefon elem-lámpájával belevilágítok, hogy megnézzem, és hirtelen ösz-szeszorul a gyomrom.

A francba!

Nincs meg a pénztárcám.

Az a rohadék lopta el, mert tudta, hogy nem fogja velem tölteni az éjszakát?

Visszarohanok a bárpulthoz, szívem vadul dobog a mellkasomban. A hitelkártyám, a jogosítványom, több mint száz dollár készpénz. Fényképek, a társadalombiztosítási kártyám, jelszavak, amik az életben nem fognak eszembe jutni.

Az isten verje meg!

Zihálva csapok rá Seth/Sam vállára. Meg se várom, hogy megforduljon.

– Te loptad el a pénztárcámat?

Lassan megfordul a helyén, arcára kiül az undor.

– Hogy micsoda?

– Eltűnt a pénztárcám. Te vagy az egyetlen, akivel ma este beszélgettem.

Seth/Sam nagyot fúj.

– Egész este beszélgettünk. Áruld már el, mégis mikor lett volna alkalmam ellopni a tárcádat? – ingatja a fejét, majd hátat fordít, és a sőre után nyúl. – Aludd ki magad, ribi!

Nem törődöm a sértéssel, túlságosan lefoglal az, hogy eldöntsem, felpofozzam-e, vagy sem. Tulajdonképpen igaza van. Szó szerint végig vele szemben ültem itt, a bárpultnál – habár félig aludtam, a nyálam a kezemre csorgott –, de azért azt észrevettem volna, ha a táskámban matat. Mi több, a táskám végig a bárpulton volt, kicsivel a jobb vállam mögött.

Vagyis aki ellopta, *mögöttem* volt.

Basszus, basszus, basszus!

A bár most már majdnem üres. Megkérdezem a pultost, aki csak a vállát vonogatja, majd nagy levegőt veszek, és tehetetlenül kifújom. Visszamegyek az utcára, és fejben felkészülök arra, hogy valakinél kikönyörgöm, hogy vigyen haza, mivel szó szerint le vagyok égve.

Mandyvel kezdem, de tudom, hogy amikor lefekszik aludni, lenémítja a telefonját.

Hangposta.

Megpróbálom a legjobb barátnőmet, Lilyt.

Rögtön a hangposta kapcsol be.

Az hétszentség, hogy a szüleimet nem hívom fel!

Végigmegyek a kontaktokon, még három emberrel megpróbálkozom.

Hangposta, hangposta, hangposta.

Hüvelykujjam megáll még egy név fölött, de elfintorodom, és ajkamat biggyesztve megborzongok a gondolattól. A tizenöt kilométeres hazaút magas sarkúban vidámabbnak tűnik, mint a tízperces kocsitú Dean Asherrel.

Feltámad a szél, a hajam meglibben. A hideg már-már fojtogat.

Rákattintok a nevére, és azonnal káromkodásban török ki az éjszakában.

– Corabelle?

Nem tudom, bosszant-e vagy megkönnyebbülök így, hogy felvette.

– Ne szólíts így!

– Miért hívsz fel részegen az éjszaka közepén? – Dean hangja rekedt, álmoságtól kásás. Valószínűleg felkeltettem – *ez jó*. Némi öröm az örömben.

Belekezdenék a magyarázatba, de Dean a szavamba vág.

– Kitalálom: túl sok Fireball koktélt ittál, és azért hívsz, hogy bevalld nekem el nem múltó szerelmedet. Mindig is tudtam, hogy tetszem neked!

Fogamat csikorgatom, iszonyatosan megbánom azt a döntést, hogy felhívtam. Magam előtt látom, ahogy öntelten vigyorog.

– Tudod, mit? Felejtsd el! Majd hazagyalogolok.

Majdnem leteszem, amikor Dean váratlanul megszólal.

– Várj, várj, nem tudsz hazamenni? Azt hittem, hívsz egy Ubert.

– Igen, de valami seggfej ellopta a tárcámat, és nincs nálam pénz. De nem baj. Inkább gyalog megyek! – mondom, mert tényleg bontani akarom a hívást.

– Ne hülyéskedj már! A nővéred megölne, ha hagynám, hogy hazagyalogolj.

– Elképesztő az empátiád!

Dean felnevet.

– Érzékeny vagyok, és jóképű is. Tripla fenyegetés.

– Vagyis dupla. Csak két tulajdonságot mondtál.

– Tessék?

Két ujjam közé csippentem orrnyergemet, igyekszem némi önuralmat gyakorolni. *Nagy levegő*.

– Felejtsd el! Csak siess!

Olyan lendülettel bontom a hívást, mintha vasárnap reggel szólalna meg váratlanul az ébresztőm. Az ilyen pillanatokban azt kívánom, bárcsak dohányoznék. Eltűnődöm, hogy

visszamenjek-e a bárba, de nincs pénzem itatra, és nem akarom, hogy beszippantson egy újabb érdekfeszítő beszélgetés Seth/Sammel, így nekidőlök a téglaeépületnek.

Eltelik pár perc, egy pasas odaáll mellém, és tüzet kér. Egyetlen pillantást vetek rá, és gyorsan arrébb húzódok. Kopaszodó, hordóhasú alak, akinek főtrépa-szaga van. Igyekszem nem elhányni magam.

– Nem dohányszom. Bocs – lépek hátra még egyet, de így is érzem, hogy a pasas pár méterről a nyálát csorgatja rám. Fúj!

– Hadd hívjalak meg egy itatra, cicamica.

Karba teszem a kezemet, és észreveszem, hogy a dekoltázsomat bámulja.

– Kösz, nem. A fuvaromra várok.

– Én szívesen elviszlek egy körre – vigyorodik el, hangja szintiszta kétértelműségtől csöpög.

Újabb hányingerroham kerülget.

– Bocs, ezt is kihagyom. Szép estét!

Sosem gondoltam volna, hogy azt fogom kívánni, bárcsak Dean sietne, és mielőbb ideérne. Még az a barom is elviselhetőbb, mint ez a John Wayne Gacy-utánzat, aki röntgenszemével belát a ruhám alá.

A pasas tovább beszél, amitől felfordul a gyomrom.

– Szép kis csaj vagy, tudod?

Fúj, fúj és ismét fúj! Ez a fickó szép lassan behatol a személyes terembe, és mielőtt úgy döntenék, visszamegyek a bárba, Dean fekete Camarója befordul a parkolóba, azzal a brutálisan morajló motorjával és extrakemény kerekeivel. A kocsí megáll előttem, Dean kiszáll, feldobja a kulcsát a levegőbe, majd másik kézzel elkapja. Rám pillant, várja, hogy óóó vagy ááá felkiáltással nyugtázzam a mutatványt.

Egyáltalán nem hat rám.

Még mindig védekezőn, karba tett kézzel állok, ahogy közeledik, pillantása ide-oda jár Gacy és köztem. Testbeszédem

azt üvölti, hogy *gyűlöllek*, de könyörgő pillantásom sürgeti, hogy minél előbb vigyen el innen.

– Helló! – mormolom alig hallhatóan.

Dean homlokráncolva bámulja a mellettem álló pasast, így jobbra fordulok, és látom, hogy az idióta *még mindig* a mellemet bámulja, arcán kéjes vigyor ül. Dean résnyire húzza a szemét, majd pillantása ismét visszatér rám.

– Mehetünk? Mert rohadt fáradt vagyok, és...

– Ő a csajod?

Ahogy Gacy megszólal, egyszerre kapjuk oda a fejünket.

Dean gyorsan válaszol. Túlságosan gyorsan.

– Nem, dehogyis.

Jézusom! Mintha leprás lennék, vagy szifilisz, vagy bubópestises. Sértetten, haragosan bámulok Deanre.

– Egek, kösz!

– Mi bajod van?

– Semmi. Menjünk!

Lassan lépkedek az anyósülés felőli ajtó felé, érzem, hogy Dean a sarkamban van.

Gacy még egy utolsó, undok mondattal utánunk szól.

– Szép estét kívánok!

Beugrok a kocsiba, becsapom az ajtót, és rögtön be is zárom. Dean is ezt teszi, rám pillant, majd kinéz az ablakon a répaszagú pasasra.

Még mindig résnyire húzott szemmel, elgondolkodón bámul.

– Az a seggfej hozzád ért?

Végignézek Dean arcán; bosszantóan vonzónak találok. Végigsimít enyhén borostás állán, majd megvakarja; megérezem pézsmás, cédrusos parfümjét és a nyersbőr szagát. Alsó ajkamba harapok, hátradőlök az ülésen.

– Nem. Mondjuk nem hinném, hogy érdekelne – mormolom, és megfordulok, majd egyenesen előre bámulok.

– Képzeld, érdekel, Corabelle. Részt veszel az esküvőn, nem hagyhatom, hogy még a nagy nap előtt apró pici darabokban végezd a pasas hálósobájának padlózata alatt.

Odakapom a fejemet, és még elcsípem az ostoba, jóképű arcon megvillanó csibészes vigyort.

– Utállak!

– Tudod, hogy csak ugratlak – kacsint rám.

– Akkor is utállak!

Dean végignéz rajtam, úgy érzem, végigmér, és elfordítja a kocsikulcsot.

– Ugye tudod, hogy ha így öltözködsz, az felhívás keringőre az ilyen ijesztő pasasoknak? – mondja könnyedén, csuklóját a kormánykerékre támasztja, ahogy a kocsi elindul.

Felhorkanok a szemtelen kijelentéstől.

– Ez nettó áldozathibáztatás – jelentem ki. – Te aztán remek parti vagy! A nővérem igazi mázlista! – bámulok rá pislogva, és színpadiasan megremegtetem hosszú szempillámat.

– Nem így értettem – vág vissza Dean. – Csak azt mondom, hogy ha így nézel ki, a pasik felfigyelnek rád.

– Miért, hogy nézek ki? Azt akarod mondani, hogy ribancosan?

– Azt akarom mondani, hogy jól nézel ki.

Dean olyan hányavetiséggel mondja a különös bókot, hogy szinte elfelejtem, kitől jön. Lehúszom a ruhám alját, keresztbe teszem a lábamat, nem tudom, mit válaszoljak, de aztán eszembe jut, hogy akkor is áldozathibáztató, és akkor is egy igazi seggfej.

– Te meg úgy nézel ki, mint egy... csökönyös számár. – *Micsoda?*

Hangos nevetés keveredik a motorzajba, én pedig hátradőlök az ülésen.

– Ez a legjobb, amivel elő tudsz rukkolni? Szerintem kezdeni rád az alkohol. Érzem a riposztjaidon!

– Fogd be!

Dean ismét megvakarja az állát, néhány másodpercenként felém pillant.

– Amúgy nagyon szívesen, hogy elviszlek. És hogy megmentettem az életedet.

Ismét felhorkanok. Nem is vettem még észre, hogy horkantgatni szoktam.

– Annyit tettél, hogy megjelentél a macsó kocsidban, igazi seggfejnek tűntél, és arra céloztál, hogy felháborítóan nézek ki – mosolygok rá kedvesen, és kezemet a szívemre teszem. – Én hőszám!

Dean fújtat.

– Ha még egy ilyen kokettáló pillantást vetettél volna a pasas felé, tuti ellopja a bugyidat emlékébe. Biztos, hogy megmentettem az életedet.

– *Kokettáló?*

Dean vállat von, hol az útra figyel, hol rám.

– Igen, na és? Ezt a Cora Lawson-kézikönyvből tanultam. Egy két lábon járó szótár vagy!

– Nem vettem „kokettáló pillantást” arra az emberre – érvelek, és nem törődöm a gúnyos megjegyzéssel. – Azon igyekeztem, nehogy elhányjam magam. – Majd felvont szemöldökkel, torokköszörülés után hozzáteszem: – Szerintem te elég jól ismered azt a nézést.

Dean palástolni próbálja mosolyát, de észreveszem.

– Nem csoda, hogy azt hittem, szerelmes vagy belém!

Ó, jézusom! A fejemet ingatom, és most én palástolom a mosolyomat.

Dean kicsit fészkelődik a helyén, a műszerfalán heverő doboz cigarettájáért nyúl.

– Arra gondoltam, hogy leállhatnánk ezzel a kis csatározásunkkal. Köthetnénk fegyverszünetet. Vagy valami ilyesmi.

– Kis csatározás? Arra a forrongó gyűlöletre gondolsz, amit az utóbbi tizenöt évben irántad éreztem?

– Igen, arra.

Tátott szájjal bámulok rá.

– Nem.

– Miért nem? – tudakolja Dean kissé fojtott hangon, mert a cigi a szájában van; meggyújtja. A vége élénken felparázslík, narancs és bíbor színekben játszik. Amikor nem válaszolok rögtön, Dean rám sandít. – Mandy kedvéért. Szeretné, ha jó barátok lennénk.

– Hacsak nem akarsz személyiségcserén átesni, biztosíthatlak, hogy akkor leszek a barátod, ha a malacok repülni tudnak. – Ez drámai kijelentés, de igaz.

– A francba, Cora, nem vagyok *annyira* vészes!

Állításától kiegyenesedek a helyemen, nyakam hátrafeszi a haragtól. Most komolyan beszél? Határozottan kifújom a levegőt.

– Egész gimiben úgy hívtál, hogy Uncsi Cori, mert bulizás helyett tanultam. Vakrandit hoztál össze Büdi Steve-vel, és videóra vetted a reakciómat, majd kitetted a MySpace-re. Eljátszottad *A kör* című film sztoriját azon az estén, amikor először megnéztem, és úgy megijesztettél, hogy szó szerint elájultam. Mandy azt hitte, meghaltam, és pánikrohamot kapott. A mai napig nincs tévé a szobámban.

– Ezek ilyen gimis dolgok. Évekkel ezelőtt történtek – legyint a felsorolásra nevetve Dean.

– Amikor reggel eljöttél Mandyért, a cukrot kicserélted sóra, így elég érdekesre sikeredett az első kávé. És ez *tegnap* volt.

– Nos... – vakarja meg Dean kócos barna haját egy félmosollyal. – Te mindig rögtön visszavágsz, Corabelle.

– *Corabelle*-nek szólítasz. Tudod, hogy utálok. – És folytathatnám. Folytathatnám a végtelenségig. Csábító a gondolat, de csak még haragosabb lennék, és most nincs energiám veszekedni. – Mi sosem leszünk barátok.

Ismét egyenesen előrebámulok, de Dean a szeme sarkából engem néz. Megesküdne rá, hogy némi gyengédség van a tekintetében. Kicsi, fehér zászló, ami lobog a szélben.

– Mert ez a neved.

– Cora a nevem. A Corabelle egy borzalom, amit a szüleim adtak nekem, mert a szép, normális nevet már elhasználták a kedvenc gyermeküknek.

Oké. Kezdek személyeskedni. Abba kell hagynom.

– Figyelj... – szólal meg Dean, de mindkettőnk figyelmét elvonja az, hogy megjelenik mögöttük egy kocsis villódzó fénnel. Dean lassít, arcára bosszús kifejezés ül ki, ahogy a visszapillantó tükörbe bámul.

– A francba is, Dean, mit csináltál? Én csak haza akarok jutni!

– Semmit nem csináltam. Tartottam a sebességhatárt. A forgalmim sem járt le – húzódik le Dean a padkára, és öklével a kormánykerékre csap. – Biztos csak szívatni akarnak!

A kocsis megáll, én pedig kétségbeesetten dőlök hátra a bőrülésen.

– Szerintem köröznék téged. Talán megöltél valakit. Én nem megyek börtönbe gyilkosság miatt! Nem vagyok a tettestársad.

– Azt hiszed, képes lennék megölni valakit?

Nem.

– Talán. De túl ostoba vagy ahhoz, hogy rendesen csináld, ezért most elkaptak, és most engem is magaddal rántasz. Remek!

– Jézusom! – ingatja a fejét Dean, és mindkét tenyerével az arcát dörzsöli. – Nem csoda, hogy még mindig szingli vagy!

Aú! Hagytam, hogy ez a barbár belém mélyessze a fogát, és megragadja legsebezhetőbb pontomat. Tudja, mi a legfájdóbb nekem. Szerintem felizgatja, hogy eljátszadozik a bizonytalansággal, és még fel is erősíti.

– Rohadj meg!

Ebben nincs piszkálás, se játékos ugratás – csak ellenségesség.

Dean haragosan néz rám.

Én őt bámulom.

És ekkor csöngeni kezd a fülem, mert közvetlenül az arcom mellett betörik az ablaküveget; hangosan felsikoltok. A betört ablakon át vaskos kéz nyúl be, és torkon ragad, kurvára fogalmam sincs, mi történik, de ösztönösen tovább sikoltozok, lábamat megvetem az ajtón, hogy ne tudjon kihúzni, és belevájok a karjába.

– Cora!

Dean áthajol fölöttem, behúz egyet a pasasnak, és megpróbálja lefejtetni ujjait a nyakamról. Dean után nyúlok, megragadom a dzsekijét, kétségbeesetten igyekszem, hogy ne húzzanak ki a kocsiból, ne raboljanak el. Túlsikoltom a félelmemet, hangosan zihálok és köhögök.

– Indíts!

Dean még mindig azt a kezét próbálja lefejtetni a nyakamról.

– De még mindig fog téged!

– Gyerünk... indíts már!

Látásom elhomályosul, az ujjak a torkom körül egyre erősebben szorítanak, de aztán az egyik kéz elenged, és felcsillan a remény – talán Dean megütötte vagy elijesztette –, de aztán ismét megjelenik a másik kéz. Valami fényes fémtárgyat fog, azt hiszem, egy fegyvert, ó, *istenem*, hiszen ez egy fegyver!

Újabb sikolyok.

Biztos, hogy én sikoltok.

És a fegyver markolata rettenetes, *csattanó* hanggal találkozik Dean fejével.

– Ne! – kiáltok fel, könyörgök, *rimánkodok*. Dean úgy zuhan az ölembe, akár egy rongybaba, én pedig érzem, hogy felemelnek az ülésről, és kihúznak az ablakon át, miközben

üvegszilánkok fúródnak a ruhámba, és felsértik a bőrömet. –
Engedjen el!

Hatalmas, benzinszagú lapátkéz szorul a számra, elfojtja kiáltásaimat, és amikor felpillantok, elkerekedik a szemem.

Ő az.

A John Wayne Gacy-hasonmás, aki ott állt a bár előtt.

Ne!

Fojtott zokogásom feltör a férfi ujjai között, tovább küzdök ellene, ahogy végighúz a kavicsos padkán. Vadul rúgkapálok, körmömet húsos karjába vájom, addig, amíg kiserken a vére.

Majd amennyire csak tudom, szélesre tátom a számat, és beleharapok.

Keményen.

A pasas fájdalmasan felkiált, vér csöpög az ujján lévő harapásból, én pedig megpróbálok elrohanni. Egy pillanatra kiszabadulok, de csak egy pillanatra, amikor valamivel tarkón csap...

...és minden elsötétül.

2.

CSÖPP. CSÖPP. CSÖPP.
Álmodom.

Az óceánról álmodom.

Nyolcéves voltam, mikor elmentünk Disneylandbe – én, Mandy, anya és apa. Nagyon izgatott voltam. Mióta az eszemet tudom, szerettem volna belemártani a lábujjamat a sós vízbe. Béreltünk egy kocsit, és egyik délután elautóztunk a Csendes-óceánhoz. Még ma is emlékszem, milyen vadul vert a szívem a mellkasomban, amikor megpillantottam az óceánt. Elképzeltem a felszín alatt Arielt és sellőtestvéreit.

Varázslatos volt. Szépséges.

Aztán fojtogatni kezdett a sírás. Letettem a fenekemet a homokba, és távolról néztem, ahogy a nővérem és a szüleim vidáman fröcskölik egymást és kacagnak, olyan emlékeket gyűjtenek, melyeknek én is kétségbeesetten részese akartam lenni.

De képtelen voltam megmozdulni. Szinte a parthoz szegeződtem, körülvettek a homokvárak és az ismeretlen arcok. Amikor közelebb mentem a vízhez, sötétnek és baljósnak tűnt. A hatalmas óceán megrémített, rettegtem attól, hogy magával sodor.

Aztán muzáj volt hazaindulni.

– Biztos nem akarod belemártani a lábadat? Annyira izgatott voltál – bátorított anya, ahogy összeszedte a homokozójátékokat és a színes strandtörülközőket.

Nagyot nyeltem, óvatosan szemléltem a közeledő hullámokat.

Talán. Talán képes vagyok rá.

Talpra álltam, lábujjam a vizes homokba fúródott. Majd óvatos léptekkel, remegő kézzel-lábbal elindultam a háborgó óceán felé. Kicsivel a víz előtt megtorpantam, és felpillantottam a fölöttünk tornyosuló, szürke felhőkre.

– Menjünk már, Cora! – kiáltotta apa a távolból. – Mindjárt esni fog!

Várg, várg, ne... mindjárt ott vagyok. Csak egy perc.

Mélyen beszívtam a levegőt, hogy bátorságot merítsek, majd folytattam lassú utamat. Ekkor eleredt az eső. Figyeltem, ahogy az esőcseppek belemerülnek az óceánba, a víz összekeveredik az esővel. A szemem előtt mosta el az álmomat.

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

Váratlanul, nagy erővel csapott le a vihar. Megpróbáltam futásnak eredni, de egy erős kéz karon ragadott, és visszahúzott.

– Ideje indulni, Corabelle. Nagy vihar készülődik.

Nagyot nyeltem, szemem könnyel telt meg, ahogy apa maga után húzott. Nem éreztem, hogy a víz a bokámat nyaldossa. Nem éreztem, hogy a hínár csiklandozza a lábamat. Apa megígérte, hogy másnap visszamegyünk, de ez nem történt meg.

Azóta sem jártam ott.

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

Lassan kinyitom a szememet, az ütemes csöpögés kiránt abból az álomból, mely talán örökre üldözni fog. De nem az esőt hallom. Nem a meleg ágyamban fekszem, nem arra készülök, hogy másnap gimnazistáknak tanítsak nyelvtant és irodalmat. Valahol máshol vagyok. Egy sötét, hideg és ijesztő

helyen. Koponyám hátsó része tompán lüktet, megpróbálom kitapintani a fájdalom forrását. Ekkor döbbenek rá, hogy csuklóimat összeláncolták a hátam mögött, megláncoltak és megkötözték, akár egy állatot.

Ó, istenem!

Szemhéjam felpattan, hirtelen éber és feszült vagyok. Rettegek. Megcsörgetem a kézbilincshez csatlakozó láncokat, próbálok rájönni, hol vagyok, hogy a fenébe kerültem ide. Sötét van, de nem átláthatatlan. Szemem még nem szokott hozzá a környezetemhez. Szaporán pislogok, végignézek a helyiségen, ahová bebörtönöztek. Valamiféle cellában vagy kamrában vagyok. Talán alagsorban. Pislogok, megpillantok egy kis, keskeny ablakot velem szemben, amelyen halvány világosság árad be. Ebben az új rémálomban rájövök, hogy most kel fel a nap, és visszaigazolja, hogy valóban ébren vagyok.

Ekkor hallok meg azt a mély, torokhangú nyögést.

A fájdalom ellenére elfordítom a fejemet, és megpillantom a betonhelyiség túlsó végében megláncolt Dean Ashert, aki ugyanabban a pozícióban van, mint én, feje egyik oldalról a másikra csuklik, ahogy lassan visszatér a valóságba.

Nem tudom, hogy van-e abban valami drámai ironia, hogy pont azzal a személlyel estem fogságba, akit a világon a legjobban gyűlölök, mégis némileg megkönnyebbülést érzek, hogy nem vagyok egyedül ebben az egészben.

– Dean – szólalok meg rekedt, halk hangon, a suttogásnál alig hangosabban, megtörve a szédítő csendet, mely körülölel minket. Figyelem, ahogy Dean felemeli a fejét, ami nekiütődik a kemény csőhöz, mire ismét felnyög. – Dean – ismétlem meg, most kicsit hangosabban.

– Hol a francban vagyok? – tudakolja Dean rekedten, de ez inkább felszólítás, mint kérdés. Tudni akarja. Látom, hogy a sötétségen át résnyire húzott szemmel bámul rám, megkérdőjelezi létezésem, nem tudja eldönteni, hogy agya nem valami játékot űz-e vele, megkérdőjelez *mindent*. – Cora?

– Dean.

Száraz ajkam mögül feltör a neve. Érzem, hogy könnyek égetik a szememet, ahogy a félelem felbuzog bennem. Hirtelen hányingerem lesz. Tökéletes ürességet érzek. Elkezdem rángatni, húzni, vonni, rázni az acélcsőhöz erősített láncot.

Dean ugyanazt teszi, amit én, segítségért kiabál, és láncait rázza, miközben én teli tüdőből ordítok.

– Mi a fasz ez? Hol vagyunk? – tudakolja zihálva Dean, kérdései őrjöngő kétségbeeséssel buknak ki belőle. – Megsértültél?

Azt hiszem, meg kellene lepődnöm, hogy rögtön a testi épségemért aggódik, de túlságosan eluralkodik rajtam a rettegés és a félelem ahhoz, hogy eltűnődjek ezen. Nagyot nyeltek. – A fejem... – csak ennyit tudok kinyögni, mire újabb könnyek gyűlnek a szemembe, és a feltörő zokogástól meg sem tudok szólalni.

– Aha, nekem is fáj.

Megpróbálom összeszedni magam, összeszorított foggal, hangosan zihálva többször is mély levegőt veszek. Érzem, hogy pánikroham közeleg, de nem szabad hagyni, hogy eluralkodjon rajtam. Majd akkor esem pánikba, ha minden remény elveszett – ha minden csődöt mondott, ha közeleg a halál, és minden lehetőséget kiaknáztam.

Most muszáj összeszednem magam. Hideg fejjel kell gondolkoznom.

Ki kell juttatnom magunkat innen.

Figyelem, ahogy Dean lassan feláll, keze a háta mögött bilincsben van, amit a saját acélcsövéhez erősítettek. A fém csikorog a fémen, ahogy felemelkedik, majd teljes erejéből nekicsapja a bilincset a fémnek, újra és újra.

– Valaki segítsen már! Vigyenek ki innen, bassza meg! – üvölti, és hangja visszhangzik a nyirkos alagsoron, összekeveredik a láncok csörgésével.

Fejemet a mellettem lévő falnak támasztom.

– Mit gondolsz, mi a terve velünk?

Dean továbbra is hangosan, éles zajjal csörömpöl.

– Nem tudom. Nem akarom tudni.

Csirr, csirr, csirr. Csörr, csörr, csörr.

– Megöllek, te rohadék! – harsogja Dean.

– Tudja, hogy nem tudod megölni. Odaláncolt egy csőhöz.

Dean abbahagyja az erőlködést, és átnéz rám, a cella túlsó végéből.

– Na és, akkor most adjam fel, és rohadjak meg itt? Kizárt! – *Csörr, csörr, csörr.* – Segítség!

– Szerinted téged akar, vagy engem?

Hallom Dean hangos zihálását, lihegését, alig pár méterre tőlem. Habozik, és mielőtt válaszolna, halk morajló hang hagyja el ajkát. – Téged.

Istenem!

Lehunynom a szemem, küzdök a könnyek újabb árja ellen. Pár könnycsepp azért kibuggyan szempillám alól, végigcsorog zúzódasokkal teli arcomon, és megáll az államon. Letöröm a vállammal.

– Azt hiszem, kettőnk közül te vagy a mázlista.

– A *mázlista*? Egy kibaszott falhoz láncoltak egy pszichopata alagsorában! Te legalább valamiféle értéket képviselsz számára. Én halott vagyok!

– Inkább haljak meg, mint hogy *értéket* képviseljek annak a perverz állatnak! Tudod, mit jelent ez, ugye? – húzom lábamat a mellkasomhoz, a pusztá gondolatától keserű epe tör fel a torkomban. – Meg fog erőszakolni.

Csend áll be köztünk, mert tulajdonképpen mit is lehet erre mondani?

Semmit. Egyáltalán semmit.

Mindketten tudjuk, mi vár rám, és egyikünk sem tehet ellene semmit. Azt nem tudom, hogy Deant miért rabolta el – talán mert meglátta annak az állatnak az arcát?

Keserű harag önt el, és az egyetlen módon engedem ki magamból, ahogy tudom.

– Nem akarom elhinni, hogy pont veled együtt fogok itt meghalni! A világegyetem nyilvánvalóan utál engem.

– Ez most komoly? – vág vissza villámgyorsan Dean. – Valószínűleg kibeleznek és szodomizálnak bennünket, és te még mindig a kicsinyes, gimis bosszúddal vagy elfoglalva? Jézusom, Cora!

Megpróbálok ingatag lábamon felállni a magas sarkú cipőmben, így a láncom felcsúszik a csövön. Remeg a térdem, majdnem visszazuhanok a törmelékre.

– Miért nem indultál el a kocsival? Mondtam, hogy indíts!

A felkelő nap még jobban megvilágítja ezt a patkánylyukat, így megpillantom Dean haragos arcát. Elkapom pillanatomat, állkapcsom megfeszül.

– Azt mondd, hogy ez az én hibám? Meg akartalak menteni!

– Ha rátapostál volna a gázra, elengedett volna, és most biztonságban lennénk, melegben, a saját ágyunkban! – Csak úgy árad belőlem a megvetés, és talán Dean nem érdemli meg, de így könnyebb. Könnyebb, mint elfogadni helyzetünk valóságát.

Látom, hogy ingatja a fejét, láthatóan megsértettem.

– Te aztán tényleg nem vagy semmi, Corabelle!

Arra számítok, hogy tovább mondja. Azt akarom, hogy mondja tovább. Bárcsak ráharapna a csalira, saját félelmét és tehetetlenségét kisztílt haraggombóccá gyúrná, és megdobna vele. *Adj bele mindent, amit csak tudsz, Dean!*

De ennyi. Csak ennyit mond, és ismét előnt az üresség érzése.

Visszaülök a fenekemre, képtelen vagyok tovább elviselni testem súlyát, *az egész helyzet* súlyát. Dean pár másodperc múlva szintén leül, szétvetett lábbal, lehunytt szemmel neki-

dől a póznának. Szemhéjam száraz és merev, szinte éget – mintha citromhép lenne. Nehezemre esik pislogni.

Hosszú ideig csend van. A nap felkelt, vidám, élénk sugaraival bevilágítja börtönünket, megvilágítja szörnyűséges körülményeinket. Szinte vágyakozom a sötétség után. A legtöbb dolgot elfedheti a sötétség.

Államat a mellkasomhoz hajtom, amikor kinyílik egy ajtó, és nehéz léptek közelednek a lépcsőn, egyesével.

Csatt. Csatt. Csatt.

Felkapom a fejemet, Deanre pillantok, aki hozzám hasonlóan aggodalmas arcot vág. Tekintetünk fogva tartja egymást, ahogy ismét mindketten felemelkedünk.

– Ébren vannak az én kicsikéim – jelenti ki a férfi, amikor megjelenik a lépcső alján. Hasa kilóg a túlságosan rövid ing alól, izzadságfoltok éktelenkednek a hónalján.

Gyomrom felkavarodik, legszívesebben elhánynám magam.

– Mi a francot akar? – tudakolja Dean, és bilincset a póznának csapja. – Van pénzem. Mindent át tudok utalni, ami csak van a számlámon!

Az alacsony, köpcös pasas nevetésben tör ki, ami köhögéssé alakul át, végül kétrét görnyedve zihál. Mikor ismét felemelkedik, kiegyenesedik, és odalép hozzánk. Apró malacszemével alig vet egy kurta pillantást Deanre, rám összpontosít.

Ahogy tetőtől talpig alaposan végigmér, az előző esti perverz kifejezés ül ki az arcára. Pillantása megállapodik de-koltázsomon, én pedig megpróbálom úgy fordítani a vállamat, hogy eltakarjam magam, de hasztalan. Csak ringani kezd tőle a mellem, ami szerintem felizgatja. Lassan hátrálni próbálok, mintha lenne hová mennem – mintha lenne hová elbújni.

– Nagyon jól fogjuk magunkat érezni, cicamica – mondja csücsörítve, és hozzá undorító doromboló hangot hallat.

Érzem, hogy elszántságom darabokra hullik. Szívem vadul ver a mellkasomban, próbál kitörni, de nyugalomra kell intenem. *Nincs hová menekülni.*

Dean ismét elkezd rázni a láncait, próbálja elvonni az undorító vadállat figyelmét, aki meztelenre vetköztet lélektelen, szürke szemével.

– Ez ostobaság! Mindkettőnknek családja van. Állása. Barátai. Keresni fognak minket, ezt nem fogja megúszni!

Újabb gurgulázó nevetés tör ki a pasasból, de még csak nem is pillant Dean felé. Még mindig a mellemet bámulja, nyelvével megnedvesíti keskeny ajkát.

– Tessie Evans és az a bohóc mostohabátyja ugyanezt mondta – mondja és elindul. Egyre közelebb ér. – A húsuk ott komposztálódik az istállóban. A csontjukkal meg jól eljátszadoznak a kutyák.

Felsikoltok.

Sikítok, sikítok, elvakítanak a könnyek, remegek a félelemtől.

– Kérem, ne csinálja ezt! Nem akarok meghalni! – nyögöm ki nagy nehezen, és vadul rúgkapálok, ahogy a férfi egészen közel ér hozzám. – Ne, ne, ne! Kérem!

– Bassza meg! – kiált fel Dean a helyiség túlsó végéből, és még mindig iszonyatos erővel rázza a láncait, mintha ez valahogy segítene. Mintha kikerülnénk általa ebből a borzalomból.

– Tartogasd az erődöt későbbre, nagyfiú! – tornyosul a pasas Dean fölé, de figyelmét továbbra is rám összpontosítja.

Érzem kellemetlen szagú leheletét az arcomon. Főttrepa és benzinszaga van, ami összekeveredik az erős testszaggal. Szorosan lehunyom a szememet, vállam hol emelkedik, hol süllyed, ahogy ráz a zokogás. A pasas egyre közelebb és közelebb hajol...

– Adj nekem pár órát, cicamica, és megmutatom, milyen jól fogod majd érezni magad! – mormolja kacintva, és orra

majdnem az enyémhez ér. – Előbb még el kell tüntetnem egy kocsit.

Ó, istenem!

Hátralép, pillantása ide-oda jár Dean és köztem, majd füttyörészve megfordul, és eltűnik a lépcső tetején.

A földre zuhanok – *keményen*, remegek és sírok.

Kétség nem fér hozzá, hogy meg fog ölni minket. Előbb elszórakozik velünk, majd elvágja a torkunkat, és a kutyák elé veti a testünket.

– Az isten verje meg! A kurva isten bassza meg! Jézusmária, basszus!

Dean kántálja a káromkodásokat, és amennyire a lánc engedi, fel-alá járkál, majd elkezdi rángatni a láncot, azt remélve, hogy valahogy kiszabadul. Rángatja, húzza-vonja, közben dühösen morog, és attól félek, hogy töből leszakad a karja.

– Semmi értelme – mondom halkán, és fejemet a fémcsőnek vetem, ami ehhez a rémálomhoz bilincsel. Ehhez a börtönhöz. – Csapdába estünk.

– Én nem adom fel!

Elködösülő tekintettel bámulom Deant, ahogy folytatja hasztalan kísérleteit, nyögdecssel és káromkodik.

– Még a végén megsérülsz!

Húz. Von. Rángat. Káromkodik.

– Biztos vagyok benne, hogy a pusztá gondolattól is elszomorodsz – morogja Dean.

Lehunyam a szememet, újabb könnyek szivárognak szempillám alól, és beszívok egy reszkető sóhajt.

– Szerinted már keresnek minket? – tudakolom hangosan, de nem igazán várok választ; nem lehet tudni.

Dean nem kísérletezik tovább a szökéssel, az izzadság kiül arcára, fénylik a hajnali világosságban. Rám pillant, pár másodpercig bámuljuk egymást, súlyos helyzetünk nyers igazsága szinte gyomron vág.

Keresnek minket.

Kutatócsapatok indulnak útnak értünk, kutyákkal fognak kerestetni, benne leszünk a híradóban, és az Investigation Discovery komor hangulatú adást fog szentelni nekünk.

Nekem és Dean Ashernek.

Dean borzongva beszívja a levegőt, vállával nekidől a csőnek.

– Régebben mindig azzal poénkodtam, hogy valószínűleg egy szép napon kinyírjuk egymást – mormolja, és belerúg egy kisebb kavicsba az edzőcipője mellett. – Azt hiszem, mindig is volt egy olyan érzésem, hogy együtt halunk meg.

Tudom, hogy próbálja humorral oldani ezt a borzalmas helyzetet, de szavai úgy érnek, akár egy arculcsapás. Teljesen kiszorul a levegő a tüdőmből, nem kapok levegőt. *Nem kapok levegőt.*

Ott ülök a kemény, hideg földön, csendben sírok, amíg elapadnak a könnyeim, és túlságosan kimerült vagyok, túl gyenge még megmoccanni is.

Dean énekelni kezd.

A szüleim házában az utóbbi tíz évben tartott családi karaoke estéről tudom, hogy elég jól énekel. Minden alkalommal karba tett kézzel, merev arccal ültem a kanapén, úgy bosszantott Dean gazdag, rekedt hangja. Mandy odavolt érte. A szüleim büszkén, ragyogó arccal nézték. Még a hüllye kutya is áhítattal bámulta, farka minden egyes tökéletes magas hangnál csóválásnak indult. Aztán mindenki tapsolt, engem kivéve, Dean pedig meghajolt, és időnként öntelt vigyort villantott rám.

Én kinyújtottam rá a nyelvemet, hogy bosszantsam, és csak megvetést éreztem iránta. Mandy ilyenkor megbökött a könyökével, anya pedig megdorgált, hogy milyen udvariatlan vagyok.

Hah! Udvariatlan!

Udvariatlanság az, hogy Dean az egész kocsimat celofánba csomagolta egy nagyon fontos, mindent eldöntő állásinterjú előtt.

Próbálok nem törődni Dean hangjával. Lehunyom a szememet, de a rekedt hangú melódia különös módon megnyugtat. Az egyik kedvenc dalomat énekli – a The Beatles *Hey Jude* című számát.

És valahogy, a félelem és a bizonytalanság ellenére, a bomba vágó kavicsok és a szívembe maró félelem ellenére sikerül elaludnom.